

**PLAATSELIJK NIEUWS** 27.5.84  
**LENTECONCERT.** — **Kon. Harmonie** pareert gebrek aan accommodatie. Al kan een sporthal geen volledig alternatief zijn voor een concertzaal, niettemin valt het te prijzen dat de „Koninklijke” geen verstek liet ontstaan in het geven van haar jaarlijks concert voor de vele sympathisanten en donateurs. Er heerste een gezellige, prettige, deels enthousiaste sfeer die veel, in een dergelijk interieur, goed maakte!

„Cecilia 1836” heeft vele vrienden die het korps een warm hart toedragen, hetgeen duidelijk werd in een steeds groeiende bijval die bovendien het bewijs leverde dat de programmakeuze van **Jean Herzet** in de smaak viel. De akoestiek viel mee en de galm werd gedempt. Dat is positief aldus! Men zou het een fleurig muzikaal lenteboekje kunnen noemen waarmee het evoluerende ensemble het auditorium verraste. De ouderwetse statige samenstelling is praktisch verdwenen. Conformistische tendenzen, als het ware weggevaagd!

Dat dirigent Herzet zijn overwegend jongere adepten actuele melodieën, in moderne composities en arrangementen, laat spelen is een kolfje naar de hand van jeugdige luisteraars en wordt — gezien het applaus — door de wat oudere garde hogelijk gewaardeerd.

Men kan met een gerust hart het vermoeden uitspreken dat met één repetitie per week dergelijke resultaten beslist niet enkel bereikt werden, maar individuele inzet oorzaak is van dit exact musiceren.

Uiteindelijk zullen de initiatieven, door dhr. Herzet geponoord, t.a.v. de jeugdige muzikanten met talent naar muziekscholen te sturen, debet zijn aan uitstekende realisaties op dit lenteconcert bewezen.

**Dvorak's** Feestmarsch eiste met zijn Slavische inslag meteen de volle aandacht van de aanwezigen.

**Antonin Dvorak** die met zijn „Neue-Welt Symphonie” de wereld veroverde, bleek ook in deze compositie te beschikken over de geniale vonk die, in vergelijking met talloze andere marsen, zijn muziek iets zeer persoonlijks geeft.

**Peter van Anrooy's:** Piet Hein Rhapsodie blijkt duidelijk geschikt te zijn voor een harmonie bewerking, zeker in de vorm zoals Steijn dit onderhavige arrangement schreef.

Van Anrooy's spirituele thema-behandeling is stijlvol, grappig en inventief. De pittige uitvoering — met soli van Leon Rombach — maakt indruk en verdient bewondering.

**Joh. Strauss' „Fledermaus”:** in een arrangement van Mellema belichtte opnieuw de blijvende waarde van de „Walzerkoning” die terecht steeds opnieuw — mondiaal gezien — op vele programma's een ereplaats voor zich opeist, kreeg een welluidende vertolking. Bij Strauss mist men de violen weliswaar maar de houtblazers van de harmonie weten er niettemin raad mee.

**Rhinow's** Krimi-Szenen, een serie van 4 impressies, confronteerde ons deels met impressies deels met „Back-ground” motieven, analoog aan televisie-series. Een muzikale vondst zou men kunnen zeggen: met veel ambitie en gemotiveerd door de Cecilianen uitgevoerd en veel bijval van het publiek oogstend.

Na de pauze waarin kans bleek, na een verkwikkende innerlijke warmte met een koel pilsje zijn dorst naar meer te lessen, trok Jean Herzet verrassende registers open door zijn muzikanten de korte teugel te doen verwisselen voor een soepeler — maar technisch nogal verraderlijk — laten vieren van de leidfels.

Aandacht voor Morricone — een populair componist — die in een overwegend hymnische tendens, koper en hout alsmede slagwerk, aan het werk zette en flexibele elementen zeer variabel toepaste.

**„Hey Bobby”, van Trèver,** een saxofoon-kwintet met begeleiding bleek ritmisch een zeer aantrekkelijk stuk te zijn. De saxofoonsector kon zijn hart ophalen, het publiek ook!

Frappant zoals jong en oud — bij speler en luisteraar — deze muziek heeft leren waarderen en erdoor geboeid wordt. Elan en enthousiasme zijn merkbare hoekstenen van deze stijl die tot het slot van de avond gehandhaafd bleef in stukken als „Manegenzauber” van **Gätgens**, een bekroonde circus-impressie die door de componist raak getypeerd, door de toehoorders met frenetiek applaus werd beloond.

Er tussendoor, als hommage aan de grote **Glen Miller** een parade van zijn nu reeds nostalgische instrumentaties en onvergetelijke „evergreens” m.b.t. melodie!

Voor de representanten van elke groep: **Walter's „Hootenanny”,** een spectaculaire afsluiting die het auditorium van hun zitplaatsen kreeg, als gevolg van meeslepend spel, gedurende deze familie-reunie, continu ten gehore gebracht op deze fameus geslaagde, letterlijk en figuurlijk „Harmonische” concertavond.

Fraaie ruiker — aangeboden door een charmante „lente-koningin” voor dirigent Jean Herzet; volledig op zijn plaats!

Compliment overigens voor de heer Deitz, die in fraaie bewoordingen, zinvolle explicaties gaf t.a.v. het variabele programma.

Een gezellige en artistiek op hoog niveau staande avond was ten einde, welhaast zeker met het gevolg dat e.e.a. bevorderlijk zal blijken te zijn voor het dagende 150-jarige bestaansfeest. L.K.